

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa D. P.

przeciwko Z. [...] Sp. z o.o. w R.

o wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w R.

z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 8 grudnia 2014 r. oddalił powództwo D. P. skierowane przeciwko Z. [...] Spółka z o.o. o wynagrodzenie. Apelacja wniesiona przez powoda została wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 30 kwietnia 2015 r. oddalona.

Sądy uznały, że w okolicznościach faktycznych (szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu wyroku) doszło do porozumienia, zgodnie z którym powód utracił prawo do dodatku z tytułu pełnienia funkcji kierownika projektu wdrożeniowego. Uzasadnienie tego stanowiska wynika z interpretacji postanowień umowy (aneksu)

z dnia 17 grudnia 2010 r. Ustalono w niej wyłącznie wynagrodzenie zasadnicze, w pozostałym zakresie odesłano do regulaminu wynagradzania (który nie przewidywał dodatku z tytułu projektów wdrożeniowych).

Skargę kasacyjną powód oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego, to jest:

- art. 23¹ k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie i wykładnię, w rezultacie przyjęcie, że Z. S.A. prawidłowo dokonał zmiany warunków pracy i płacy w zakresie dodatku funkcyjnego;

- art. 42 § 1 k.p. przez jego nieprawidłowe zastosowanie i błędna wykładnię, co doprowadziło do uznania, że pozwany prawidłowo złożył oświadczenie woli wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy i płacy;

- art. 77¹ k.p. przez jego zastosowanie i błędną wykładnię, co ujawniło się w twierdzeniu, że układ zbiorowy pracy pozwanego i jego regulamin wynagradzania jest dokumentem nadrzędnym w stosunku do umowy o pracę;

- art. 65 § 2 k.c. przez błędną wykładnię i nieuwzględnienie zgodnego zamiaru stron odnośnie treści i redagowania aneksu do umowy o pracę zmieniającego warunki pracy z dnia 8 grudnia 2010 r.

Podając przyczyny przemawiające za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona. Uzasadniając swoje stanowisko szeroko odniósł się do znaczenia i sposobu rozumienia art. 23¹ k.p., art. 42 § 1 k.p. Podał też, że niejasność postanowień umów łączących strony wymaga dogłębnego zbadania stanu faktycznego. W ocenie powoda Sądu pierwszej i drugiej instancji wyrokując nie sprostali temu zadaniu, a ferując rozstrzygnięcie nie kierowały się zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie podlega przyjęciu do rozpoznania merytorycznego.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Pewne jest również,

że przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy powiązać z jedną z podstaw skargi. Spoglądając z tej perspektywy należy odnotować, że Sąd drugiej instancji nie stosował art. 42 § 1 k.p. (przyjął, że zmiana warunków wynagrodzenia dokonana została na mocy porozumienia stron). Nie można też w uzasadnieniu wyroku odnaleźć zapatrywania, zgodnie z którym układ zbiorowy pracy pozwanego i jego regulamin wynagradzania jest dokumentem nadrzędnym w stosunku do umowy o pracę. W rezultacie dopatrywanie się oczywistej zasadności skargi w ramach tych podstaw stanowi nieporozumienie.

Zarzut oparty na art. 23¹ k.p. wiąże się z interpretacją aneksu do umowy o pracę z dnia 8 grudnia 2010 r. (art. 65 § 2 k.c.). Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy analiza woli pracodawcy i pracownika, odnoszona do zdarzeń mających miejsce w zakładzie pracy w przeddzień transferu zatrudnionych (od dnia 1 stycznia 2011 r.), a oceniana obiektywnie, nie pozwala kategorycznie twierdzić, że wersja (faktyczna i prawna) prezentowana przez powoda, który wystąpił z roszczeniem kilka lat po zaprzestaniu wypłacania dodatku, jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie jest dostrzegalne istotne zagadnienie prawne, jak również nie ujawniła się potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zatem zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Kierując się art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzono od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu w wysokości wynikającej z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461)